

Nejdříve tady byl Stieg Larsson.

Pak přišel Jo Nesbø.

A teď je tady Remigiusz Mróz.

Tess Gerritsen

NENALE ZENÁ

**Remigiusz
Mróz**

THRILLER

NENALE ZENÁ

Remigiusz
Mróz

2018

Copyright © 2017 by Remigiusz Mróz
Translation © 2018 by Petr Vidlák

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z polského originálu NIEODNALEZIONA,
vydaného nakladatelstvím FILIA v Poznani 2018,
přeložil Petr Vidlák
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Dana Konvičková, Iveta Muchová, Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2018

ISBN: 978-80-7498-291-0

Pro ty, kteří vědí, že nejhlasitějším křikem je mlčení.

*Na světě jsou dva druhy mužů – ti,
co se staví na obranu žen, a zbabělci.
Volba je na tobě.*

Abaida Mahmood

ČÁST 1

1

Kdybych ji požádal o ruku o chvíli dřív, nikdy by se to nestalo. Nanapadli by nás, já bych se neocitl v nemocnici a ona by navždy nezmizela z mého života.

Stačilo třicet vteřin, možná méně. Někdy však stačí málo, aby jeden okamžik člověku zničil celý život. A abyste se na to, co z něj zbylo, snažili navždy zapomenout.

Mně se to ale nepodařilo. Donekonečna jsem si tu událost přehrával v hlavě a přemýšlel, co by se stalo, kdybychom vypili o jedno pivo méně, odešli z hospody dřív, nebo si nedali cígo u řeky.

Psychologové tomu říkají kontrafaktické myšlení, které způsobuje vytváření alternativních scénářů událostí, k nimž už došlo. Není to nijak vzácný jev a nemívá ani zásadní negativní důsledky. Umožňuje se vyvarovat toho, abychom se v budoucnu dopouštěli stejných chyb, občas dokonce umožňuje, aby se člověk vzhopil, a dává mu pocit, že je pánem vlastního osudu.

V mém případě to však bylo úplně naopak. Upadl jsem do deprese, měl jsem bolestný pocit viny a toho, že nijak nemůžu ovlivnit, co se kolem mě děje.

Neustále jsem si opakoval, že stačilo, abych vytáhl zasnubní prstýnek o několik vteřin dřív.

To jsem ale neudělal. Každý, i nejmenší krok onoho tragického dne, a každé, i to nejméně důležité rozhodnutí nás přivedly k tomu, co se stalo.

Sobotní večer před deseti lety začal úplně obyčejně. Vyrazili jsme s Ewou do naší oblíbené hospody Highlander na opolském Starém Městě, v úzké uličce hned u řeky.

Chodili jsme tam často a ještě v dobách, kdy nám nemohli nalít alkohol. Stejně často jsme sedávali na Popravišti, což bylo místo na břehu řeky Młynówki, kam se scházelo po úzkých schodech za hospodou. Nevím, proč se mu říkalo zrovna takhle. Slovo Popraviště někdo nasprejoval na malou zídku zhruba před deseti lety, a rychle se tam ujalo jako název.

Když jsme sešli dolů, Ewa už něco tušila. Nemělo to ale nic společného se skupinkou mužů, kteří zrovna v Highlanderu dopíjeli pivo. Dokonale mě znala a musela si všimnout mé nervozity.

Byli jsme spolu vlastně odjakživa. Okolnosti nás daly dohromady v osmdesátých letech, když jsme oba běhali po sídlišti na ulici Sychalského ve čtvrti Zaolzie, šťastní a bez obav z budoucnosti.

Byli jsme nerozlučná dvojice. Na základce jsme chodili do stejné třídy, poprvé se políbili, když nám bylo deset – na schodišti u šaten. Na začátku střední školy jsme se spolu na školním výletě poprvé milovali. Před vysokou si všichni mysleli, že to musí skončit. Ewa šla na techniku a já na univerzitu. Podle známých jsme se měli stát oběťmi naší nerozlučnosti, ale nestalo se to.

Pronajali jsme si byt a začali plánovat společnou budoucnost. Přišlo mi úplně přirozené, že se brzy zasnoubíme. Možná ten den Ewa věděla, že to udělám.

Vybral jsem si Popraviště, protože to bylo místo v Opoli, kde jsme strávili nejvíc času. Vykouřili jsme tam tuny cigaret, vypili hektolitry levného vína a poprvé si tam dali trávu.

Kdysi to nebývalo nijak romantické místo. Jen obyčejný, špinavý kus nábřeží, skrytý ve stínu starého, opuštěného stromu. Když jsme se zasnoubili, vypadalo to tam už jinak. Popraviště se stalo součástí takzvaných opolských Benátek, revitalizovaného nábřeží, na němž vyrostla řada moderních pestrobarevných domů, které stály téměř u vody.

Popraviště bylo ideální. Alespoň jsem si to myslel.

Poklekl jsem před ní, a protože jsem se trochu opil, nepřipadal jsem si úplně trapně. Ewa teatrálně zvedla ruku a zakryla si ústa, čímž mi prozradila, že dobře ví, co mám v plánu.

Nasadil jsem jí prstýnek, políbili jsme se, objali a mlčeli. Byli jsme si tak blízcí, že i ticho bylo tím, co nás spojuje, a ne propastí.

Oba jsme se cítili šťastní. Topili jsme se v naší lásce a bezstarostnosti. Vzal jsem Ewu za ruku a vystoupali jsme po schodech k hospodě a malému parkovišti. Chvilí předtím, než jsme prošli dveřmi Highlanderu, vyšlo z hospody několik mladíků. Byli hodně opilí, hluční a měli co dělat, aby se udrželi na nohou.

Nijak nás to nezneklidnilo, v podstatě to byl typický obrázek opolské sobotní noci. Za chvíli se to však změnilo.

Jeden z nich se na Ewu podíval a ztichl. Vypadal, jako by se ocitl v oku hurikánu. Kámoši do něj strkali, křičeli na něj, ale on jen nehybně stál a zíral na mou snoubenku.

„Kurva...“ řekl.

Neustále se v myšlenkách k tomu okamžiku vracím, k tomu pohledu a hlasu. Jsou pro mě stejně zamlžené jako tehdy, kdy jsem Ewu pevněji objal a přidal do kroku.

Ten, který promluvil, nám zastoupil cestu. Kámoši se na něj nechápavě zadívali, ale hned se postavili po jeho boku.

„Děje se něco?“ zeptala se Ewa.

Teď vím, že jsem to měl říct já. Zaměřit jejich pozornost na sebe. Možná by to dopadlo jinak.

A možná taky ne.

„Hm,“ zamručel jeden z nich.

Ostatní ztichli a zvážněli, všichni najednou hleděli na mou snoubenku a já jsem se nervózně rozhlížel. Ale nikde nikdo. O kousek dál, na náměstí, bylo určité lidí dost, ale u řeky ani noha.

Ewa řekla jen „sorry“ a snažila se projít, ale oni se nehnuli. Zastavili jsme se těsně u nich a já měl strašný strach.

„O co jde?“ zeptal jsem se.

„O to, že jste tam dole něco nechali,“ odsekl nejmohutnější z nich a ukázal na schody.

Ostatní nebyli nijak velcí, ale nemělo to žádný význam. Bylo jich pět, a já jen jeden. I kdybych každý den zápasil v MMA, nezvládl bych je.

Potvrdil mi to hned první úder. Byl hnusný, typický pouliční, ale tak nečekaný, že mě skoro zabil.

Udeřil ten nejsilnější z nich. Slyšel jsem, že Ewa něco vykřikla, ale mně hlasitě hučelo v hlavě, takže jsem nedokázal rozpoznat, co říká. Popadli nás za bundy a odtáhli k Popravišti.

Než jsem se vzpamatoval, byli jsme zpátky u řeky. Snažil jsem se jim vytrhnout, ale jeden z nich mě držel a druhý znovu praštil. A pak ještě třikrát nebo čtyřikrát. Spadl jsem na zem vedle stromu, u kterého jsme si kdysi dali první joint.

V puse jsem cítil kovovou pachut' a krev ze mě crčela proudem. Všechno před sebou jsem měl jako v mlze, ale přesto jsem dobře viděl, jak Ewu o kus dál povalili na zem.

Něco pokřikovali, smáli se, Ewa plakala. Dodnes si nemůžu vybavit, co křičela.

Pokusil jsem se vstát, ale srazili mě zase k zemi. Stačila jedna dobře mířená rána. Když jsem dopadl, snažil jsem se doplížít k ní.

Pustili se do ní. Jeden z ní strhnul tričko, druhý jí začal sil-

ně mačkat prsa. Tiše jsem řval, nebo si to aspoň myslím. Marně jsem se k ní pokoušel dostat.

V určitém okamžiku si toho všimli. Dostal jsem kopanec do hlavy a na chvíli měl tmu před očima. Když jsem se probral, jeden z nich už z Ewy strhával kalhoty.

Svět se změnil v přízračnou krajinu. Byl pokrytý něčím těžkým a vyplňoval ho křik mé snoubenky, ačkoli jí jeden z útočníků zakrýval rukou pusu. Vyhrožoval jsem, nadával a pak je prosil, aby přestali. Když už mi nezbývalo nic jiného, začal jsem prosit boha, aby zasáhl. Slíbil jsem mu všechno, jen aby Ewu zachránil.

Pak jsem uviděl její červené krajkové prádlo, to, které si nedávno koupila. Říkala, že si ho vezme, jen když nastane výjimečná příležitost.

Útočníci hlasitě povykovali. První z nich rychle sundal kalhoty a lehl si na Ewu. Další stál za mnou a zvedal mi hlavu, abych se na to musel dívat.

Při každém pokusu o vysvobození jsem dostával rány do zátylku. Křičel jsem a neustále a zoufale se snažil dostat ke své snoubence. Hrabal jsem rukama v hlíně, ale nepřiblížil jsem se k ní ani o půl metru.

Potom na ni vlezl další. Brutálně, jako by ji chtěl rozmačkat. Slyšel jsem její vzlykot a pláč, viděl, jak se násilníky snaží odstrčit. Neměla šanci.

Podařilo se mi připlazit blíž. Pak si toho všimli ostatní. Jeden z nich ke mně přišel, něco řekl a zvedl nohu. Než na mě dopadla těžká bota, podíval jsem se na Ewu. Ve tváři se jí zračila bolest, utrpení a ponížení. Tento pohled se mi navždy vryl do mozku, protože to bylo naposledy, co jsem ji viděl.

Tedy až do okamžiku, než jsem o deset let později narazil na její fotku na Facebooku.

Nikdy se nezjistilo, kdo to udělal. Policie nenašla ani útočníky, ani mou snoubenku. Stopa po ní zmizela stejně jako život, který jsem s ní plánoval.

Nešlo jen o to, jak žít bez Ewy. Změnilo se úplně všechno.

Po maturitě jsem mohl nastoupit na ekonomku ve Vratislavi, Poznani nebo v Krakově, a vlastně by mě s otevřenou náručí přijali na jakoukoli školu. Vybral jsem si opolskou univerzitu jen proto, abych byl s Ewou. Trvala na tom, že chce zůstat tady.

Ani mě nemusela moc přesvědčovat. Důležitá byla jen ona, a vynikající výsledky ve škole mi zaručovaly, že si v Opoli najdu dobře placenou práci. Nic závažného, ale stačilo by to k pohodlnému životu. Víc jsem nepotřeboval.

Školu jsem však nedokončil, z té nešťastné noci jsem se už nikdy nevzpamatoval.

První měsíce jsem fungoval ve vysokých otáčkách a horečnatě se snažil najít jakékoli vodítko ke své holce. Udělal jsem snad všechno, prověřil veškeré stopy, oslovil všechny organizace a sdružení, které by mi mohly jakkoli pomoci.

A nic.

Ewa zmizela jako v černé díře. Ti, kteří nás přepadli, nejspíš Opolem jen projížděli. Nejdřív jsem byl přesvědčený o tom, že přijeli z nějaké vesnice v okolí, ale po několika měsících jsem musel vyloučit i tuto možnost. Za tu dobu by je určitě někdo poznal.

Zatím byli anonymní.

A jejich obličej, nevýrazný a znepokojující, existují pouze v mé hlavě.

Po několika intenzivních měsících jsem byl úplně vyčerpaný.

Odešel jsem ze školy, na nějakou dobu se zašil v našem bytě

a většinu času trávil utápěním žalu v alkoholu. Pil jsem čím dál víc, a čím dál méně se staral o dění kolem sebe.

Po nějaké době už mi záleželo jen na tom, abych si mohl otevřít pivo a jakkoli zabít čas.

Nejčastěji jsem pařil hry. Dead Space, Left 4 Dead, GTA IV a Fallout 3 mi nahrazovaly realitu.

A možná i díky nim jsem to nějak přežil. Přičemž „nějak“ bylo klíčové slovo.

Když jsem se trochu vzpamatoval, bylo už pozdě, abych se vrátil k plánům, které jsem kdysi míval. Na fakultě bych musel hodně předmětů opakovat a v životopisu lhát víc, než je zdravo, a navíc bych se musel vzdát všeho, co mě tolik měsíců drželo při životě.

Zhruba rok po tom, co se to na Popravišti stalo, jsem se vrátil. Nechal jsem se v Highlanderu zaměstnat jako barman a odpracoval tam spoustu hodin. Tolik, že jsem znal každou rýhu na barovém pultu i všechny hosty.

Ewini kati se ale už nikdy nevrátili. A vlastně jsem ani nebyl schopn říct, jestli jsem s tím vůbec počítal.

Chodil jsem od hospody k hospodě, nikde se moc neohráł, s nikým nenavazoval bližší vztahy. Ve městě, ve kterém žije sto dvacet tisíc lidí, mě znal každý alespoň od vidění. Asi nikoho nepřekvapovalo, že se ze mě stal podivín.

Uplynulo už skoro deset let. Byl jsem divný. I když jsem dostal práci v nově otevřené restauraci na náměstí, nedaleko sochy, které jsme říkali Bába na býku. Spice X se specializovala na indickou kuchyni a já se tam nechal zaměstnat jako číšník. Byla to jediná restaurace tohoto typu v Opoli, a navíc na dobrém místě. Plat i spropitné mi stačily na placení nájmu, alkoholu a vysokorychlostního internetu. Nic jiného jsem vlastně nepotřeboval.

Po celých deset mizerných let mi pomáhal Adam Blicki, kterému jsme už od základky říkali Blitz a kterého jsem snad

jako jediného mohl nazývat kamarádem. Alespoň v jistém slova smyslu. Nikdy jsme spolu totiž nikam nechodili, já jsem ho nikdy nenavštívil ani on u mě nikdy nebyl. Vzdal to po několika pokusech, kdy jsem předstíral, že nejsem doma.

Chodíval pravidelně do všech hospod, kde jsem zrovna pracoval, jako by to byly jeho oblíbené podniky. Trvalo to skoro deset let a oběma nám to tak nejspíš vyhovovalo.

Obvykle se zjevoval s dobrými zprávami, jako by si dal závazek, že mě bude neustále držet nad vodou. Avšak toho dne to bylo jiné. Vešel do Spice X s tabletem v ruce, rozhlédl se a pak mě přivolal prudkým pohybem ruky.

„Wernere!“ zavolal a posadil se ke stolku u okna. Šel jsem k němu pomalu, protože obvykle býval rozrušený záležitostmi, které mi byly úplně ukradené. Zastavil jsem se u stolu a otevřel pusku, ale nenechal mě nic říct.

„Tohle musíš vidět,“ řekl rozrušeně a ukázal na tablet. „Sedni si.“

Bylo brzy ráno, v restauraci seděl jen jeden host, kterému jsem před chvílí přinesl mango lassi. Nemusel jsem se strachovat, že mi šéf vyčte, že se s někým vybavuji. Posadil jsem se vedle Blitze a upřel pohled na displej.

„Neříkej mi, že to není ona,“ vypálil Adam.

„O čem to mluvíš?“

„Podívej,“ ukázal a zíral na displej.

Probudil tablet z režimu spánku a na obrazovce se objevil příspěvek z Facebooku. Fotka byla lehce rozmazaná, ale ne natolik, abych nepoznal, kdo na ní je.

Měl jsem pocit, jako by se vzduch kolem mě zelektrizoval. Nehrmělo ale kdesi v dálce, blesky se objevily přímo nade mnou.

Změnila se, asi jako se lidé za deset let mění. Mimické vrásky se prohloubily, trochu přibrala, obarvila si vlasy, možná byla po operaci nosu, ale nepochyboval jsem o tom, že se dívám na její fotku.

„Cože?“ vykřikl jsem, a nic víc už ze sebe nedokázal vymáčknout.

Blitz, kterému jsme říkali také Blitzzer nebo Blitzkrieg, na všechno obvykle reagoval bez váhání, asi proto měl takovou přezdívku. Ale tentokrát se zarazil a nedokázal odpovědět.

Cítil jsem, jak se okolní svět stává neskutečným. Přesně jako před deseti lety na břehu Młynówki. Pokoušel jsem se polknout, ale zdálo se mi, že mám v krku velký knedlík.

„Jak, jak je to možné?“ vykoktal jsem nakonec.

„Nevím.“

„Co je to za stránku?“

Otázka byla pro naši dobu příznačná. Kdysi bych se Blitzera zeptal, jak tu fotku našel, kde to bylo vyfoceno a tak dále. Teď už jsem se tak ptát nemusel, jediná odpověď mi mohla říct vše.

„Spotted: Vratislav.“

Teprve teď mi došlo, že se to opravdu děje. Chytil jsem se za krk a nervózně se rozhlédl. Cítil jsem se jako zvíře v temné, neproniknutelné divočině, ke které se v rojnici stahují lovci.

„Wernere, je to fakt ona.“

Donutil jsem se kývnout hlavou.

„A byla asi jen sto kiláků odsud.“

Znovu jsem se naklonil k tabletu, teď už klidněji. Po deseti letech pátrání jsem měl konečně nějakou stopu. Objevil se stín naděje, že získám odpovědi na všechny otázky, které se mi už deset let honily hlavou.

Co se s ní stalo po tom, co ji znásilnili? Proč zmizela beze stopy? Co dělala celou tu dobu? Zнала útočníky?

Všechna dilemata, neznámé a nevyřešené otázky, všechno se vrátilo jako ozvěna dělostřelecké palby, která srovnala celý můj svět se zemí.

Podíval jsem se na fotku. Byla na ní Ewa na nějakém open air koncertu. Bylo už pozdě večer, ale scéna zářila záplavou šilených, až halucinogenních barev.

Nedívala se do objektivu, možná ani netušila, že ji někdo fotí. Rozesmátá zvedala ruku k pódiu. Vedle ní stál muž v mikině a držel ji za rameno, jako by na sebe chtěl upozornit nebo si ji k sobě přitáhnout. Nebylo mu vidět do tváře, stál zády k objektivu. Na šedé mikině s kapucí měl logo Foo Fighters, bombu s křídly a nápis *There is nothing left to lose*.

Foo Fighters. Blitzova oblíbená kapela, kterou poslouchal od devadesátého pátého, kdy jsme my ostatní chtěli zapůsobit na vrstevníky znalostí Scyzoryku od Liroye a tajně poslouchali soundtrack z Toy Story.

„To je...“ začal jsem nejistě a ukázal na tu mikinu. „To je jejich koncert? Byls tam?“

„Byl.“

„Do prdele, Blitzi! Viděls ji?“

Měl jsem chuť chytit ho za ramena a zatřást s ním, ale včas jsem se zarazil. Srdce mi bušilo jako o závod a projela mnou vlna horka. Přišlo mi, že moje mysl tomu, co se děje, střídavě rozumí, a střídavě ztrácí kontakt se skutečností.

„Ne,“ řekl Blitz. „Uviděl jsem ji až na té fotce, před půl hodinou, když...“

„Jak jsi na ni narazil? Kdo to vyfotil?“ skočil jsem mu do řeči, byl jsem si vědom, že jestli neudržím emoce na uzdě, vypálím ze sebe celou kanonádu dalších otázek. Zavřel jsem oči, narovnal se a na okamžik znehybněl.

„Až mě pustíš ke slovu, tak ti to řeknu.“

„Tak mluv,“ přikázal jsem mu.

„Ten koncert byl včera, Foo Fighters hráli na městském stadionu.“

„Včera?!“

„Klid.“

Zhluboka jsem se nadechl a zadržel dech.

„Neříkals, že se tam chystáš.“

„Protože se o takových věcech nebavíme,“ opáčil a pokrčil

rameny. „Ty na to sereš a já ti o tom nepotřebuju povídat. Jako když zrovna narazím na nějakou kundu.“

Jen Blitzer dokázal označit ženu tímhle způsobem. Za normálních okolností bych mu na to asi něco řekl, ale teď mě to ani nenapadlo.

„No a tak to bylo i včera,“ dodal a nespouštěl pohled z fotky. „Bohužel jsem tu holku vyplašil, zmizela v davu. A tak jsem ji hned ráno začal hledat. No a narazil jsem na tenhle spott... a na tu fotku.“

Oba jsme se na ni dívali jako na oltář. Na rozdíl od chláпка v mikině Ewa měla na sobě tričko jiné kapely. Bylo vidět jenom část nápisu. *Gutierrez Y Angelo*. Název alba nebo singlu byl *Better Days*. Nic mi to neříkalo.

Mlčení se protahovalo, ani jsem si nevšiml, že jediný zákazník v restauraci už své mango lassi vypil a nervózně se rozhlíží.

„Možná...“ začal jsem nejistě, „možná jsem tomu, že je to ona, uvěřil až příliš rychle.“

„Co?“

„Vždyť to přece není možné. Po deseti letech se jako najednou ukáže?“

„No a?“

Otázka byla na místě stejně jako každá jiná. Možná jsem se nechal unést nadějemi a unáhleně připustil, že je to Ewa, a možná taky ne. A možná to vážně byla ona.

„Ježíšmarjá...“ zasténal jsem a potřásl hlavou. „Vypadá šťastně,“ dodal jsem.

„Je na koncertě Foo Fighters.“

„Ale...“

„Myslel sis, že ji někdo deset let drží zavřenou ve sklepe?“

„Nevím, co jsem si myslel.“

Nic pravdivějšího se říct nedalo. Teorií bylo příliš mnoho, a část z nich jsem si vytvořil já, část jsem převzal od novinářů a anonymních uživatelů v komentářích pod každoročními

smutečními vzpomínkami na místních portálech, ale Ewa se stále nenašla.

Pokaždé se objevily články, byla v nich fotka, a pravděpodobný scénář končil tak, že dívka spadla do řeky. Avšak tělo se nikdy nenašlo, zdůrazňovali autoři článků.

Několikrát se stalo, že někdo chtěl vyvolat senzaci. Jednou jsem si dokonce na internetu přečetl titulek:

NOVÁ FAKTA V PŘÍPADU. DAMIAN WERNER PŘEDVOLANÝ K VÝSLECHU.

Ano, asi po pěti letech si mě předvolali, ale jen jako svědka.

Jeden z vyšetřovatelů se chtěl ujistit, že vyšetřování bylo kvůli chybějícím důkazům korektně uzavřeno.

To byla ta nová fakta z titulku. Běžná novinářská kachna, alespoň ve srovnání s tím, co jsem měl před sebou.

„Někdo ji hledá?“ zeptal jsem se.

„Chlápek, který tam dal tu fotku. Phil Braddy.“

Podíval jsem se na index fotky a přečetl si příspěvek.

„Američan?“

„Brit,“ upřesnil Blitzer. „Nejspíš si dal tu práci a dorazil na koncert z Londýna. No a zalíbila se mu holka, kterou náhodou potkal. Napsal, že spolu kecali, bavili se, a pak odešel na chvíli za známými. A když se vrátil, už tam nebyla. A teď se ji snaží najít.“

Hned jsem si pomyslel, že mu musím napsat. Dozvědět se, co mu Ewa řekla, jako by to mělo nějaký význam.

„Než jsem odešel z domu, napsal jsem mu zprávu,“ dodal Blitz.

Pokýval jsem vděčně hlavou. Host sedící o kousek dál si významně odkašlal, ale nevšímal jsem si ho.

„Někdo odepsal?“ zeptal jsem se.

Několik lidí, protože kdyby ne, fotky se obmění.

Blitzkrieg měl pravdu. Lehce rozmazané stroboskopy v pozadí, velká party a obraz zaostřený na hezkou rozesmátou hol-